

Arrest

nr. 206 107 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. KÜBRA, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van “*ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie*” van Y.M., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. Verzoeker en de heer Y.M. leggen op 21 maart 2017 bij de gemeente Mol een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 9 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, inzake de aanvraag van 14 december 2016, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 14 juni 2017 ter kennis gebracht.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Mol weigert op 21 augustus 2017 de registratie van de wettelijke samenwoning in de registers. Dit na een negatief advies van het parket en omdat het een schijnwettelijke samenwoning betreft.

1.5. Bij arrest van 10 november 2017 met nr. 194 863 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 9 juni 2017.

1.6. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 20 juni 2018 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde datum ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [B.]

voornaam: [W.G.C.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Balen/Dessel/Mol op 19.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

x 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

Betrokkene werd door Nederland (Nxxx) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone van Balen/Dessel/Mol en verklaart dat hij een partner heeft, de genaamde [Y.M.], geboren op [...] en wonende te Mol, [...]. Van kinderen is er geen sprake.

Betrokkene deed op 21.03.2017 in Mol een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer [Y.M.]. Op 21.08.2017 weigerde de gemeente Mol die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een

contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag dat er een beroep werd aangetekend tegen de beslissing van schijnsamenwoning. Hier dient opgemerkt te worden dat die beroepsprocedure geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet de verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Suriname. Het loutere feit dat de heer [Y.M.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als de heer [Y.M.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden.

In datzelfde hoorrecht verslag geeft betrokkene aan geen ziekte te hebben die hem zou belemmeren te reizen of terug te keren naar Suriname. Een schending van artikel 3 EVRM kan bijgevolg ook niet aannemelijk gemaakt worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 14.06.2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Balen/Dessel/Mol op 19.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum en respecteert aldus de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat betrokkene vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14.12.2016 heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van de Nederlandse onderdaan, de heer [Y.M.], geboren op [...] en in het bezit van een Belgische verblijfskaart (op basis van art.47§1, 1° van de wet van 15.12.1980). Op 09.06.2017 werd die aanvraag geweigerd met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 20) en aan betrokkene betekend op 14.06.2017. Betrokkene diende op 14.07.2017 een beroep in bij de RVV, het beroep werd op 10.11.2017 verworpen. Betrokkene deed op 21.03.2017 in Mol een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer [Y.M.]. Op 21.08.2017 weigerde de gemeente Mol die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag dat er een beroep werd aangetekend tegen de beslissing van schijnsamenwoning. Hier dient opgemerkt te worden dat die beroepsprocedure geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet de verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om

persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Suriname. Het loutere feit dat de heer [Y.M.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als de heer [Y.M.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden. Betrokkene en de heer [Y.M.] zullen een andere manier moeten zoeken voor zover zij de relatie wensen verder te zetten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf en weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 14.06.2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone van Balen/Dessel/Mol en verklaart dat hij in België is omdat hij er samenwoont met zijn vriend, de voornoemde heer [Y.M.]. Hij beweert niet te kunnen terugkeren naar Suriname omdat hij er niemand heeft en transgender is. Met zijn uiteenzetting toont betrokkene geen schending van artikel 3 EVRM aan. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone Balen/Dessel/Mol en verklaart geen ziekte te hebben die hem zou belemmeren te reizen of terug te keren naar Suriname. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het "algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'".

Hij licht het middel toe als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 20.06.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker geen geldig visum heeft op dit ogenblik en niet van een geldig visum/verblijfstitel en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om

het grondgebied te verlaten. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat hij een partner heeft in België en zijn situatie niet aanvaardbaar is in Suriname.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

[...]

Op datum van 19.06.2018 wordt verzoeker door de politie gehoord.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten verzoeker aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afleveren zonder uitvoeringstermijn. Hierdoor kan hij gedwongen het land worden uitgezet.

Het was de eerste keer dat verzoeker door de overheidsdiensten werd aangehouden.

Normalerweise zou aan verzoeker een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoeker geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, gesignaleerd is ter fine van een weigering van toegang en omdat er een risico bestaat voor onderduiken.

Verweerster baseert haar beslissing op het gegeven dat door Nederland ter fine van weigering van toegang verzoeker gesignaleerd is in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen.

Zij preciseert echter niet waarom dit zo zou zijn... er wordt door verweerster alleen maar aangehaald dat verzoeker ofwel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of nationale veiligheid hetzij omdat het hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschorpt is.

Zulke vage redenering gaat evident niet op om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat de relatie van verzoeker met de heer [Y.] geen duurzame relatie is daar de wettelijke samenwoning werd geweigerd.

Evenwel is deze zaak nog steeds aanhangig bij de Rechtbank en is derhalve nog geen uitspraak.

Verwerende partij heeft tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Dit criterium kan absoluut niet weerhouden aangezien verzoeker reeds op 14.12.2016 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van de Nederlandse onderdaan, de heer [Y.] en tevens samenwoont met zijn partner te Mol, Bossestraat 2/6.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 14.06.2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Verzoeker was en is nog steeds druk in de weer om een verblijfstitel te bekomen nu hij met zijn partner een duurzame relatie heeft.

Verzoekster heeft het bevel na het verhoor, in het kader van de samenwoningprocedure, ontvangen.

De omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijks- aangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf vermeldt onder punt 2 het volgende:

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangsbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangsbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

— de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

— het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

— de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

Met andere woorden, verzoeker diende het land niet onmiddellijk te verlaten binnen de termijn die werd opgelegd vanwege de verwerende partij.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker heeft een partner met wie hij een duurzame relatie heeft. Zijn partner heeft hem al die jaren bijgestaan tijdens zijn transformatie naar een vrouw en heeft hem hierbij financieel ook geholpen.

Samen wonen zij in Mol.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoeker noch met zijn huidige precaire toestand als transgender.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker is thans omgebouwd tot een vrouw.

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met dit aspect noch met zijn problemen in zijn thuisland Suriname, alwaar zijn transformatie niet geaccepteerd wordt.

Verweerster heeft door haar houding geen toetsing aan artikel 3 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de situatie, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’

Manifest schending van artikel 8 EVRM wegens geen correcte toetsing in de bestreden beslissing.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen correcte toetsing aan artikel 8 EVRM.

Verzoeker woont al geruime tijd samen met zijn partner, de heer [Y.M.]. Zij wonen samen aan [...] te Mol.

De partner van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en een Belgisch verblijfskaart.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de ‘fair balance’-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

In casu is de ‘fair balance’-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kunnen in deze beslissing de juridische en feitelijke gegevens worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissing.

Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten enerzijds op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum en anderzijds op grond van artikel 7, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en omdat hij ter fine van weigering van toegang is gesignaleerd, overeenkomstig artikel 3, 5° van deze wet. Meer bepaald is verzoeker door Nederland ter fine van weigering van toegang gesignaleerd, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid hetzij omdat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen. Verzoeker geeft aan dat het gelet op deze motivering onduidelijk is op welke grond hij precies door Nederland ter fine van weigering van toegang staat gesignaleerd. Er blijkt echter niet dat de exacte reden van de signalering op zich van belang is voor de determinerende motieven waarop de bestreden beslissing steunt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Er wordt vervolgens gemotiveerd in het licht van de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt allereerst ingegaan op het gegeven dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met de heer Y.M. Verweerder wijst erop dat de registratie hiervan in de registers werd geweigerd, omdat er sprake is van een schijnwettelijke samenwoning. Hij oordeelt dat deze weigering van registratie een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat een eventuele beroepsprocedure tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning geen schorsende werking heeft en verzoeker zijn belangen in deze procedure ook kan laten behartigen door een advocaat. Er is geen verplichting tot persoonlijke verschijning. Daarenboven merkt verweerder ook nog op dat niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven dan enkel in België mogelijk zou zijn. Hij benadrukt dat gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie, hij en de heer Y.M. wisten dat het voorgehouden gezinsleven in België precair was. Er wordt verder gewezen op verzoekers eigen verklaringen geen kinderen te hebben en evenmin een ziekte die hem verhindert te reizen of terug te keren naar Suriname.

Er wordt verder geduid waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat er een risico op onderduiking bestaat. Twee argumenten, gesteund op de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker zelf verwijst, worden in dit verband naar voor gebracht. In de eerste plaats wordt vastgesteld dat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Er wordt geduid dat verzoeker zich niet aanmeldde bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. In de tweede plaats wordt geoordeeld dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 14 juni 2017 en hij, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig is vertrokken. Hij stelt dat dan ook kan worden verwacht dat een termijn van één tot zeven dagen verzoeker evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Verweerder gaat in de motivering van de bestreden beslissing ook nog in op verzoekers verklaring aan de politiediensten niet te kunnen terugkeren naar Suriname, omdat hij transgender is. Verweerder stelt in zijn beslissing dat deze verklaring die op geen enkele wijze wordt onderbouwd, nog niet wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat verzoeker in Suriname een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd over “de voorgebrachte stukken”. Hij verduidelijkt echter niet op welke stukken hij dan doelt. Er blijkt niet dat hij stukken heeft voorgelegd aan het bestuur. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing, en waar hierin wordt vastgesteld dat verzoeker weliswaar verklaarde in België een partner te hebben maar dat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt en in ieder geval ook niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven – dat is opgebouwd tijdens het illegale verblijf van verzoeker – dan enkel in België mogelijk is, lijkt verder te moeten worden aangenomen dat wel degelijk een zekere belangenafweging werd doorgevoerd.

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat in de motivering van de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op zijn relatie met de heer Y.M. of zijn verklaring als transgender niet te kunnen terugkeren naar Suriname. Hij houdt ook onterecht voor dat in de bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM, of in dit verband geen enkele motivering is voorzien of toetsing blijkt.

De voorziene motivering verschaft verzoeker prima facie het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Verzoeker geeft er in zijn middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waar hij inhoudelijke grieven hiertegen ontwikkelt. Hij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat een specifiek element ten onrechte onbesproken is gebleven in de bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

3.2.2.2.2. Het middel wordt verder bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In casu wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, nu hij niet in bezit is van een geldig visum. Hij betwist op zich evenmin dat hij door Nederland ter fine van weigering van toegang is gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem. Hij weerlegt op het eerste zicht dus niet dat er grond was om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van voormelde bepalingen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat echter niet akkoord met de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Deze beslissing is gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of

onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van de objectieve criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 1, § 2, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze gehanteerde objectieve criteria zijn woordelijk opgenomen in de bestreden beslissing, waarna een concrete duiding wordt gegeven waarom in casu deze criteria volgens verweerder spelen en wijzen op een risico op onderduiken. Verzoeker, die zelf verwijst naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan dus niet dienstig voorhouden als zou uit de bestreden beslissing niet blijken dat het risico op onderduiken is vastgesteld aan de hand van de in deze bepaling voorziene wettelijke en objectieve criteria. Het gegeven dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet zelf nergens wordt vermeld in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en kan op het eerste zicht niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing allereerst naar het objectieve criterium dat de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij stelt dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Verzoeker betoogt dat dit criterium niet kan worden weerhouden, omdat hij op 14 december 2016 een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van een Nederlandse onderdaan, met wie hij samenwoont in Mol. Met dit betoog weerlegt verzoeker prima facie de vaststelling nog niet dat hij heeft nagelaten zich tijdig aan te melden bij de gemeente. Hij verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting die de Raad dan toelaat enige kennelijk onredelijkheid vast te stellen.

Verweerder maakt vervolgens toepassing van het criterium dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden of dat hij zich reeds niet aan een dergelijke maatregel heeft gehouden. Hij wijst erop dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 14 juni 2017 en hij na de afwijzing van zijn verblijfsaanvraag niet vrijwillig is vertrokken. Hij stelt dat kan worden verwacht dat een termijn van één tot zeven dagen verzoeker evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Verzoeker wijst op de door hem ondernomen actie om een verblijf in België te bekomen gelet op zijn voorgehouden duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan. Hij wijst op een omzendbrief van 17 september 2013 dat niet zal worden overgegaan tot een effectieve tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten tot de dag van de beslissing van weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

Verzoeker werd op 14 juni 2017 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is niet betwist. Het is verder evenmin betwist dat de registratie van de wettelijke samenwoning op 21 augustus 2017 door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand werd geweigerd. Vanaf dat ogenblik kon verzoeker geen enkele verwachting meer koesteren dat hij nog in België mocht verblijven of dat hij geen gevolg diende te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omstandigheden ziet de Raad op het eerste zicht niet in dat het kennelijk onredelijk zou zijn om bij het nemen van de bestreden beslissing, op 20 juni 2018, te beslissen dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, waar hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14 juni 2017 en waar hij na de afgewezen verblijfsaanvraag niet vrijwillig is vertrokken.

Verzoeker stelt dat hij een partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft en met wie hij samenwoont. Dit gegeven is op zich in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, maar er werd benadrukt dat het hier een schijnwettelijke samenwoning betreft, hetgeen betekent dat deze enkel een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende tot doel heeft, en geen duurzame levensgemeenschap. Waar niet blijkt dat deze beslissing van de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand intussen werd herroepen dan wel vernietigd, kon verweerder zich hierop steunen in zijn beslissing. Een eventueel hangend beroep bij de rechtbank van eerste aanleg wijzigt hier op zich niets aan. Verzoeker toont ook geenszins aan een dergelijke beroep daadwerkelijk te hebben ingediend. De Raad ziet op het eerste zicht niet in hoe deze relatie dan het weerhouden risico op onderduiken onderuit kan halen. Verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting. Er kan dan ook op het eerste zicht niet worden vastgesteld dat verweerder met deze relatie nog specifiek rekening diende te houden bij het vaststellen van het risico op onderduiken.

Verzoeker kan op het eerste zicht niet worden gevolgd in zijn betoog dat het risico op onderduiken niet op voldoende individuele en concrete wijze is onderbouwd. Hij maakt niet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is genomen. Hij toont op het eerste zicht niet aan dat op kennelijke onredelijke wijze met toepassing van de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet in zijn situatie een risico op onderduiken is vastgesteld.

De Raad ziet ook niet in waarom het gegeven dat verzoeker pas nu voor de eerste keer wordt vastgehouden, de vaststelling van een risico op onderduiken in de weg staat.

In het licht van de voorgaande bespreking weerlegt verzoeker op het eerste zicht de motivering niet waarbij een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Hij brengt geen overtuigende argumenten naar voor die de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, onderuit kunnen halen.

Verzoeker stelt nog dat niet blijkt dat er voldoende rekening is gehouden met het gegeven dat hij thans is omgebouwd tot vrouw. Hij betoogt dat zijn transformatie in zijn herkomstland niet zal worden geaccepteerd en er geen toetsing aan artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat wel degelijk rekening is gehouden met verzoekers verklaring dat hij transgender is en in dit verband wel een toetsing aan artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden. Zo kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone van Balen/Dessel/Mol en verklaart dat hij in België is omdat hij er samenwoont met zijn vriend, de voornoemde heer [Y.M.]. Hij beweert niet te kunnen terugkeren naar Suriname omdat hij er niemand heeft en transgender is. Met zijn uiteenzetting toont betrokkene geen schending van artikel 3 EVRM aan. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Verzoeker gaat op zich niet in op deze voorziene motivering. Hij toont niet aan dat het bestuur alsnog in kennis was of diende te zijn van concrete gegevens die erop kunnen wijzen dat transgenders slechte

behandelingen zouden dienen te vrezten in Suriname. Enig begin van bewijs ligt in dit verband in huidige procedure niet voor. Het betoog van verzoeker laat op het eerste zicht niet toe vast te stellen dat enig gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gedane beoordeling kennelijke onredelijke is.

Prima facie laat de uiteenzetting van verzoeker niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan prima facie niet worden weerhouden.

3.2.2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met het door verzoeker voorgehouden gezinsleven met een Nederlandse man. Hij aanvaardde op dit punt evenwel geen gezins- of familieleven dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Dit nu door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnwettelijke samenwoning. Hij stelt dat dit een contra-indicatie is van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Hij merkt in tweede instantie ook nog op dat niet wordt aangetoond dat het voorgehouden gezinsleven dan enkel in België mogelijk is en zowel verzoeker als de betrokken Nederlandse man wisten dat, gelet op het illegale verblijf van verzoeker, het voorgehouden gezinsleven vanaf het begin precair was. Uit deze motivering blijkt op voldoende wijze dat het voorgehouden gezins- en familieleven van verzoeker in rekening is gebracht.

In de bestreden beslissing wordt verder melding gemaakt van verzoekers eigen verklaringen dat hij geen kinderen heeft in België en ook geen ziekte heeft die hem verhindert te reizen of terug te keren naar het land van herkomst.

Er blijkt verder niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt om rekening te houden met het sociaal leven van een vreemdeling in België of met het gegeven dat deze vreemdeling dan transgender is. Verzoeker betwist niet dat hij tijdens zijn gehoor niet aangaf dat zijn gezondheidstoestand op zich hem verhindert terug te keren naar zijn herkomstland. Ook thans blijkt niet dat verzoekers gezondheidstoestand an sich een terugkeer problematisch maakt.

In deze omstandigheden kan prima facie geen miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.2.2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat hij een werkelijk gezinsleven heeft in België met een Nederlandse man.

De Raad herhaalt dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven tussen verzoeker en deze Nederlandse man. De in dit verband naar voor gebrachte motieven werden reeds weergegeven.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkings sfeer van artikel 8 van het EVRM ("*lawful and genuine marriage*", zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van "*oprechtheid*" kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand reeds de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner in de registers, na een negatief advies van het parket, omdat deze minstens in hoofde van verzoeker niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker overtuigt dan ook geenszins dat een verdere belangenafweging in het licht van deze relatie zich opdrong.

De vaststelling dringt zich bovendien op dat verweerder bijkomend heeft geduid dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen de contacten met zijn Nederlandse partner kan onderhouden en ook geenszins blijkt dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en het niet mogelijk zou zijn dit gezinsleven te ontwikkelen in verzoekers land van herkomst. In dit verband wordt ook benadrukt dat zowel verzoeker als de Nederlandse partner dienden te weten dat het ingeroepen gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze doorgevoerde belangenafweging disproportioneel is of hierbij enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht.

In het licht van de voorliggende feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dan wel dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, zijn privé- of gezinsleven zou uitmaken of dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM prima facie niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het '*fair balance*'-beginsel, blijkt prima facie niet.

3.2.2.2.5. Het middel is niet ernstig.

3.2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Een uitspraak over de andere voorwaarden dringt zich niet op.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS